

Búcsú Kormos Istvántól

Valami jóvátehetetlen történt. Valami
hihetetlen.

Nem tudom... Nem értem...

Nem fogadom el!

Gúnyt űz belőlünk a halál?!

Az ember káromkodna, mint a forgó-
szél.

Aztán kételkedni kezd. Reménykedve.
Hátha mégse...

Lehetetlen, hogy ezután már csak
versben beszélgethetünk vele.

Hátha egyszercsak leveszi szeméről a
fagyos rézpénzt, kacsint a huhukolókra
s telefonál; fölhívja a halál tantuszá-
val az MTI-t. — Itt valami tévedés
van, fiúk! Eszem ágában sincs meg-
halni! Hogy a szívem? Mit akartok
vele? Hét életre hitelesített nagy szí-
vem van. Hallhatjátok: működik, mint
egy nagyvérű vulkán.

És odatartja a kagylót a melléhez.
És a vonal túlsó végén ámulva hallják
a robajlást.

Se házam székem asztalom
Surabajában vásált gyöngyöm
foszlott magasnyakú pullóver
fekszem könyéken pusztá földön

de semmi vész gyerekeim
sajnálnotok fölösleges
világokat varázsolek
amikor akarom

Igen. A varázsolt világok.

A ronthatatlan játékok, roncsolhatat-
lan szépségek: a versek. N a k o n x i -
pánban hull a hó. Szakadnak a
zöld hópihéek, valamennyiünkre, akik
ismerjük, szeretjük.

Elképzelem, hogy minden megy to-
vább. Látom, amint Makóra, Szentésre,
találkozókra utaztában beugrik a Tisza-
tájhoz, betoppan a Kineskeresőbe. Szür-
ke pulóvere fölött egy bölcs és egy
kópé mosolya sugárzik. Egy játékért
él-haló filozófus beszél, tréfálkozik ve-

lünk, tanít bennünket, anélkül persze,
hogy egy picit is akarná. Ő mindig
maga a természetesség, a derű. Így
bukkan föl Pesten, a Hungária előtt,
egy ifjú költő társaságában. Ő a mai
magyar költészet árvízi hajósa: viking
csónakjába emeli az innen-onnan ki-
utált versköteteket.

Képtelen vagyok leírni a múlt idő je-
lét. Bosszúfantáziákat agyalok ki, Isten
álarcát állítom a halotti maszok elé. Ex-
tázisban a remény, szeretné helyreállí-
tani a megsebzett világrendet.

Hadd menjen tovább minden, ahogy
eddig. Csevegjen, anekdotázzon, nyilat-
kozzon. Örüljön a költőbarátok és ismer-
etlenek neki ajánlott verseinek. Hal-
lom: gyerekeknek beszél Vackorról, a
piszén-pisze kölyökmackóról; néhányuk-
nak megígéri, hogy őket is beleírja a
következő mesékbe. A rádióban az Ág-
borisrét megírásáról beszél. A vers be-
tölti az étért: